

[Wilhjelm]

ren erkende i samrådet. Så synes jeg, det er noget mærkeligt noget at komme med nu.

Desuden talte han om, at jeg ikke havde gengivet den fulde sandhed om forudsætningerne i forfatningskommissionen, og så sagde han: der blev jo også sagt, at det ikke skulle være alle strafferetssager. Nu forholder det sig altså sådan, at jeg i den tale for en gangs skyld talte ud fra et fuldt udarbejdet manuskript, og jeg ved – ministeren kan slå det efter, når fortrykket kommer – at jeg udtrykkelig også nævnte, at man i forfatningskommissionen sagde, at det skulle ikke være alle strafferetssager. Det er ikke nogen korrektion at komme med over for mig, for det var med i min tale.

Endelig synes jeg – og det er det væsentligste, i stedet for alt det pjat dér – at ministeren skylder at gå op og bekræfte, som han faktisk gjorde det i retsudvalget, så vidt han nu kunne uden at have tallene helt præsent, at det forholder sig sådan, at i 1920'erne, 1930'erne og helt op i 1940'erne og i begyndelsen af 1950'erne udgjorde nævningsagerne 1½–2 pct. af samtlige statsadvokatens straffesager. Nu er de nede på 4 promille. Det har været udviklingen, og det er det, vi har som baggrund for diskussionen her, hvor man yderligere gennemfører en halvering af nævningsagerens andel af det samlede antal straffesager rejst af statsadvokaturen.

Ministeren har sagt til os, at han kunne ikke anfægte de tal. Jeg ved, at de er rigtige. Jeg har gennemgået statistikkerne fra hele den periode og ved, at de er rigtige. Det var – og da syntes folketinget, det var for lidt – 2 pct. af statsadvokatens sager omkring det tidspunkt, da man indførte domsmandsinstitutionen. Nu er det nede på 4 promille, og de 4 promille halverer man med det, man beslutter her i dag.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Fru Nathalie Lind stillede mig et spørgsmål om politisagers behandling og deres betydning for nævningebehandling i 1849, hvis jeg forstod det rigtigt. Jeg tror ikke – men det er svært at svare på på stående fod – man havde sondringen mellem politisager og statsadvokatsager dengang. Jeg mener, vi skal holde fast ved, at det udtryk, som grundlovskomiteen brugte, og som har været det afgørende for vores fortolkning, var ud-

trykket »misgerningssager«. Dette udtryk er blevet defineret i senere tiders rigsdagsbehandling af spørgsmålet om nævningeting. Heraf fremgår klart, at det, man har tænkt på, var de lovovertrædelser, der var belagt med de strenge eller de strengeste straffe.

Hr. Knud Lind spørger mig, om det så er den offentlige anklager, der skal afgøre, om en tiltale skal rejses på en sådan måde, at der bliver tale om en nævningsag eller en domsmandssag. Det er den offentlige anklager, der skal afgøre det. Ligesom det i relation til en række andre bestemmelser er den offentlige anklager, der afgør, om en skærpet bestemmelse skal påberåbes, bliver det også her den offentlige anklager. Men det har jo også indtil i dag været den offentlige anklager, der f.eks. afgjorde, om det skal være § 216 eller § 217, der skulle finde anvendelse – og dermed også i dag den offentlige anklager, der i virkeligheden træffer beslutning om, hvorvidt der skal være nævningeting eller ej. Der er ikke noget kriminalpolitisk principielt nyt i dette.

De procent- og promilletal, som hr. Wilhjelm nævner, er i virkeligheden ikke særlig interessante. Det afgørende kan ikke være, om det er 1 eller 2 pct. eller ½ promille eller 5 pct. af sagerne, der behandles for nævningeting. Det afgørende må være, om de sager, der bør behandles for nævningeting, bliver behandlet for nævningeting. Her mener vi, at en række af de sager, der nu som konsekvens af forslaget bliver skilt ud, ikke bør behandles for nævningeting. Hvad procenterne bliver, synes jeg ikke er så afgørende. Vi skal jo ikke fastholde nogle ritualer blot for at have nogle procentdele. Vi skal fastholde en bestemt processuel behandling, hvis den er nødvendig og rimelig af retssikkerhedsmæssige årsager, men ikke af andre grunde. Det er en diskussion om det, vi vil lægge op til her til efteråret.

Formanden:

En kort bemærkning til fru Lind, derefter til hr. Lind.

(Kort bemærkning).

Nathalie Lind (V):

Jeg tror, justitsministeren må have misforstået mit spørgsmål. Når jeg bruger ordet »politiasager« i modsætning til »statsadvokat-